Cues dalinianes a l´agost a Figueres.

Alt Empordà | 09/08/2007 | 11:08

Diuen..., diuen, que al propi Dalí li encantaven aquelles llargues cues.

*Alfons Martínez/Gironanoticies.com
Qui conegui, encara que sigui per sobre, l´obra de Salvador Dalí i el seu museu de Figueres, sabrà que les cues que s´agombolen davant les seves portes existeixen des dels inicis del museu, a les acaballes d¿un llunyà 1974. Així doncs, també sabrà que l´any Dalí, el de l´any 2004 i el Dalí actual 2007, no ha creat ni de bon tros el fenomen de les cues davant el museu sinó que, en tot cas, les accentua notablement.

Tot el que envolta l´obra de Dalí, i el seu museu seria la seva obra màxima o global, està sotmès a la interpretació, ja sigui del propi autor com de qualsevol que s´erigeixi, autoritzadament o no, en interpretador oficial del geni d´aquests, per sort o per desgràcia en sobren -. Fins i tot les cues davant el museu, ja famoses i sovint patides pels figuerencs que volen anar a missa de dotze a la parròquia de San Pere veïna del museu -, no s´han salvat de la interpretació artística, aquest cop però, sota cita expressa del geni empordanès.

Diuen..., diuen, que al propi Dalí li encantaven aquelles llargues cues, que les trobava delicioses i que les considerava la primera gran atracció, el primer gran espectacle del seu Teatre Museu; una mise en scene¿ perfecte per al temple del surrealisme. Diuen..., diuen, que fins i tot el propi Dalí feia la cua per accedir al seu museu, que el seduïen els revolts sinuosos, aleatoris i sensuals que podia arribar a dibuixar aquella concentració humana; eren i són cues cada dia diferents, amb diferents formes i diferents actors però amb un objectiu comú, no sempre desxifrat.

La interpretació de la cua del Museu Dalí és molt daliniana, o molt del gust dels dalinians i s´assenta en la més vella tradició de magnificació llegendària de personatges cèlebres. Tot sigui pel bé de la cultura! Tanmateix, aquesta interpretació tan daliniana no està exempta de certes lectures que, si bé no constaten la paternitat de l´autor amb seguretat, sí que compta amb una visió extremadament aguda i profunda d´aquest fenomen de la cua daliniana; fenomen ja tradicional tot i mantenir vigent, intacte, la capacitat de sorprendre a propis i estranys.

Tot allò que dèiem del diuen..., diuen que deia, conté una idea realment fascinant i remarcable: considerar la cua, la concentració humana davant un objectiu comú, la primera gran atracció, el primer gran espectacle d´un museu. La idea, situa al visitant del museu Dalí en un pla diferent del que pugui tenir qualsevol altre visitant de qualsevol altre museu; potser perquè els visitants del Museu Dalí, i el propi Museu Dalí són diferents i de difícil comparació. Qui va al Museu Dalí es converteix en actor, espectador i segons els casos, en obra d¿art surrealista de la mà d´un Dalí que defensà a capa i espasa la seva immortalitat, corroborada en aquest cas sempre que acceptem la teoria de la transformació del visitant en quelcom més. Sens dubte, el seu concepte d´immortalitat pren força si seguim aquesta via interpretativa.

Estaríem davant una doble funció del visitant; per una banda és l´encarregat de donar vida al museu, en el benentès de què una de les funcions bàsiques d¿un museu és la difusió de la seva obra al màxim nombre possible de persones, de la mateixa manera que ha de considerar-se una font de transmissió de coneixement; per l´altra, el visitant s¿encarrega de donar vida al museu com a part integrant de l¿obra: Dalí musealitza al visitant. Que el museu Dalí s¿anomeni

oficialment Teatre Museu Dalí, no semblaria, doncs, casual. L´autor vol que el visitant s´identifiqui amb allò que anirà a veure i la millor manera que troba és equiparar-lo amb les seves obres d¿art; casualitat o no, l¿efecte és real.

Molts visitants d´aquest museu tenen entre les seves principals preocupacions, alhora de fer la visita, saber si les obres exposades són autèntiques, la llegenda sempre perseguirà el carismàtic autor; realment seria curiós i paradoxal veure quina cara fan si se´ls hi digués que ells mateixos són una obra més del museu i que donen la sensació de plena i total autenticitat, malgrat que sense rúbrica. Un teatre necessita actors, directors i espectadors. La teoria de què una obra no existeix si no pot ser observada no és nova. El Teatre Museu Dalí sap proporcionar-se aquest ¿material humà per fer diàriament les seves representacions com pocs museus són capaços de fer; és més, hi ha dies que sembla com si l´exposició permanent del museu només fos el decorat per una representació irrepetible, feta involuntàriament i ignorant una responsabilitat tan elevada. Això sí, cal demanar tanda i no colar-se; fa lleig!

Autor: Redacció
Redacció

https://gironanoticies.com/noticia/3165-cues-dalinianes-a-lagost-a-figueres.htm